

RIJEČI IMAJU MOĆ

„... Da, čovjek je jak. Bio je jak, borio se da bude jak, ostao je jak. Naučio je prepoznavati vrijeme. Vrijeme kad treba govoriti. Vrijeme kad mu je šutnja bolja i korisnija. Bilo gdje da se nađe moć, slabost iza ugla priliku vrebala. Riječi imaju moć, odraz su naše moći, odraz su naše slabosti...“ – govorio je čovjek koji je priču doživio, posvjedočio i sad u emanet (povjereno dobro koje se daje nekome na čuvanje) drugima kao pouku prenosio.

Napolju je vjetar tjerao hladnu zimu u inat, a ona je što god da joj se našlo na putu ledom okovala. Ozeblo je vrijeme, ozeble su riječi, ozebla su srca...

Nekoliko duša skupilo se oko Omara, domaćeg stranca, čovjeka u čije lice su godine utkale bore i prošarale ga. Niko nije znao odakle je došao, koga je volio, koga mrzio. Niko o njegovoj prošlosti nije bio obaviješten. Čovjeka bez prošlosti ljudi su prihvatili poput nagrade bez truda.

Ljudi su se okupili oko Omara, otvorili su oči širom i srcem su slušali riječi koje su bježale iz prohujalog vremena, pokušavajući da se vrate u sadašnjost. Priču koju je Omar oživljavao sa velikim naporom ljudi su skladištili u riznice svog pamćenja, spremajući ih za upotrebu jednog dana. Plamičci vatre izašli su s ognjišta i počeli igrati po zidu, otkrivali su važnost i istinitost ove priče. Dim cigarete koju je neko zapalio lutao je prostorijom, zarobljen u vremenu koje je i nas u svoje okove zaključalo...

„Moju zemlju obgrlio je hladan mrak. Čovjek koji se proglasio njenim vladarom posijao je sjeme straha u njena njeđra, ljudima je vrijednost odredio na osnovi boje kože i jezika, te im je zbog toga strogo zabranio razgovor. Smatrao se vladarom njenih nimeta (blagodati), koje je na nepravedan način prisvojio sebi. Razdaljina između ljudi je rasla, a bila je velika samo nekoliko koraka, nekoliko pogleda, nekoliko riječi... Zaboravio je na Onoga Koji posjeduje svu moć. Ogriješio se o sebe, stoga mu je On poslao strah kao kaznu. Bojao se svega, pa čak i riječi koje bi u sebi nosile značenje propasti njega i njegove tiranije...

Ono što mu je utjerivalo strah u kosti bilo je proročanstvo. Proročanstvo jedne starice koje je smatrao istinitim. Svojim životom tvrdila je da govori istinu, te da su joj ga njeni doušnici

ispričali: „Iz tmine će dva svjetla zasijati. Jednako jaka, rođena od istog zračka sunca. Mraka će nestati, svjetlost će tminu progutati. Riječ će svako djelo nadjačati.“ Tvrđila je da će jedna žena roditi dva dječaka koji će označiti propast njegovog carstva. Rekla je da će imati zlatnu kosu. Jedan će ga upozoriti svojim oštrim riječima da prestane činiti zulum (nasilje, tiraniju) u njihovoj zemlji. Drugi će biti ambiciozan i spreman svaku riječ u djelo pretočiti. Dvadesetog ljeta od njihovog rođenja, rekla je, vladar će izgubiti svoju moć, ugled i bogatstvo... Poduzeo je mjere predostrožnosti. Naredio je da se svakoj ženi u zemlji kosa ofarba u crnu boju. Kada bi se u nekoj kući rodila dva djeteta u istom porodu, jedno je bilo ubijeno...

Ipak, proročanstvo je bilo istinito... Sa suncem koje se rađalo u ranoj zori, na svijet su došla dva dječaka. Kose zlatne boje... Majka je slutila da će opaki vladar saznati za to, te je sinove razdvojila. Jednog je s ocem poslala na drugi kraj zemlje, a drugog ostavila kod sebe. Obojici je na uho izgovorila riječi: „Moć u slabosti. Oružje u boju.“

Cvijeeće je mirisalo, lišće vehnulo, snijeg padao. Dani su se nizali, a isto tako i godine. Dvadeset godina je prošlo. Dječaci su se preobrazili u mladiće koji su u svojim mjestima bili sinonim za lijepo ponašanje, bogat rječnik i sposobnost savladavanja suparnika na boju u kojem su riječi bile strijele.

Sunce je nemilosrdno pržilo zemlju, te je ona pod nogama putnika pucala. Zlatokosa braća sreća su se na izvoru, na putu kojim su krenuli nakon priznanja njihovih roditelja da imaju brata. „Moć u slabosti. Oružje u boju“ spojilo ih je. Odmah su krenuli pozivati narod da oforme jednu vojsku koja bi bila dovoljno jaka da se odupre sili zla. Ljude koji se nisu uspjeli složiti čak ni u tome kad je dan, a kada noć braća su ujedinila. Krenuli su put dvora i kada su konačno stigli, vidjeli su vladara, te su ga izazvali na dvoboj riječima. Kada bi jedan brat zastao, drugi bi bio njegova moć u slabosti, njegovo oružje u boju. Kada su ga pobijedili, htjedoše mu oduzeti život, ali ih je on riječima pokajanja zamolio da ga poštede. Prognan je daleko. Niko nije znao njegovu prošlost, koga je volio niti koga je mrzio.

Omar je pričao svoju priču, priču u kojoj je on bio vladar. Riječi imaju moć, moćne su itekako. Poslije prognanstva tog vladara ljudi su komunicirali riječima. Medžnuni koji nisu bili hrabri riječi su pismima slali Lejlama, braća su riječima u opasnosti i slabosti pomagala, velikodušni su okrutnima zbog riječi život pošteđivali. Sve je bilo drugačije. Riječi nas vežu, opraštaju, vole, paze... Koliko cijenimo blagodat koju samo mi posjedujemo? Riječi su nam date kao dobro... Ne smijemo ih koristiti u zle svrhe.

Vrijeme je stalo... U sekundi koja je trajala jedno cijelo stoljeće riječi su se izgubile. Pogledi su se susretali dok je tišina glasno govorila...

Učenik: Harun Bečić Ia

Škola: Behram-begova medresa

Mentor: Ali Hasanović